

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: J. W.

proti

žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 708 92 822
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2022,
č. j. KrÚ: 3249/ODSH/2022-Sv

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci jde o uložení povinnosti k odstranění nepovolených pevných překážek na veřejně přístupné účelové komunikaci, jež byla dřívějším rozhodnutím správního orgánu deklarována, a to na nezpevněném pozemku ve vlastnictví fyzických osob.

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

2. Žalobci a K. W. bylo rozhodnutím Městského úřadu Svitavy (dále jen „*orgán I. stupně*“) ze dne 9. 9. 2021, č. j. 79649-21/OD-dir/8846-2019 dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb.,

o pozemních komunikacích (dále též jen jako „ZoPK“) nařízeno odstranit pevné překážky nacházející se na veřejně přístupné účelové komunikaci, jež se nachází na pozemku p.č. XA v katastrálním území X. Nepovolené překážky ve formě zbytku uloženého písku, pletivového oplocení, navážky hlíny a suchých větví byly umístěny v místě příjezdu k nemovitosti č.p. XA v X ve vlastnictví třetí osoby. Napadeným rozhodnutím byla odvolání žalobce a K. W. zamítnuta a rozhodnutí orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

II. Žaloba a následná podání žalobce

3. Žalobce v žalobě ve většině prakticky setrval na odvolacích námitkách ze správního řízení. Sám odkazuje na předchozí rozhodnutí Obecního úřadu Radiměř (silniční správní úřad), kterými byla deklarována dotčená veřejně přístupná účelová komunikace. Poznává, že první rozhodnutí bylo vydáno v roce 2010, bylo však na základě rozhodnutí soudu zrušeno. Druhé rozhodnutí o deklaraci komunikace bylo silničním správním úřadem vydáno dne 29. 8. 2014 (následná soudní řízení před krajským soudem, Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem byla pro žalobce neúspěšná – pozn. soudu). Žalobce uvádí, že panoval pokojný stav do září 2017, kdy vlastnice sousední nemovitosti XA paní Š. podala žádost o odstranění překážek.

4. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce tvrdí, že nebyl správně zjištěn skutkový stav a že tento je v rozporu se spisovou dokumentací. Poukazuje na to, že v předcházejícím (druhém) rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 29. 8. 2014, jímž byla deklarována pozemní komunikace, tato nebyla řádně vymezena co do její délky, šíře, charakteru a užití. Pokud pak orgán I. stupně s pozdější akceptací žalovaného v nyní napadeném rozhodnutí situaci a předchozí rozhodnutí vyložil tak, že účelová komunikace by měla být široká nejméně 3 metry a dlouhá přibližně 30 metrů, postupoval v rozporu se spisovou dokumentací. Uvádí, že v předchozím (prvním) rozhodnutí o deklaraci existence komunikace byla uvedena délka komunikace 15 metrů. Tvrdí, že překážky se nenachází na historické pozemní komunikaci, odkazuje na fotodokumentaci. Připojenými námitkami napadá deklaraci pozemní komunikace a vytýká dřívější hodnocení výsledku historického vlastníka pana P. Překážky byly umístěny na pozemek již od zakoupení pozemku, byly umístěny tak, aby odpovídaly dřívějšímu rozhodnutí, jímž byla komunikace určena pouze v délce 15 metrů od okraje místní komunikace. Namítá, že je zasahováno do jeho práva vlastnit majetek a svobodně jej užívat. Závěrem bez dalšího nadnáší, že existuje značná pochybnost o nestrannosti a nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného p. Š.

5. V dalším okruhu námitek žalobce opakovaně a z různých směrů uvádí, že vymezený předmět řízení, jež bylo ukončeno rozhodnutím orgánu I. stupně, se netýkal části pozemku, na kterém se měly nacházet domnělé překážky. Opakuje, že překážky se nenachází na deklarované veřejné účelové komunikaci a průběh komunikace není ve spisovém materiálu zaznamenán. Správní orgány tak nemohly uzavřít, že všechny domnělé překážky se nacházejí na komunikaci. Namítá, že i při umístění části překážek na komunikaci o šíři 6 metrů by byl zachován průjezd v šíři 3 metrů.

6. Dalšími námitkami poukazuje na zásadu minimalizace omezení vlastnického práva, namítá, že žalovaný nereagoval na jeho odvolací námitku vlastnictví domnělých překážek. Tvrdí, že správní orgány se dostatečně nevypořádaly s předloženými důkazy včetně fotodokumentace směřující k tomu, že komunikace se již na místě nenachází. Správní

orgány nemohou zřizovat silnici o šíři 3 metry, ke vzniku je třeba naplnění zákonných podmínek. Orgány se dostatečně nezabývaly tím, že deklarovaná pozemní komunikace již zanikla z důvodu, že dlouhodobě nejsou naplněny její zákonné znaky. Namítl rovněž nedostatek v určení vlastníka překážek.

7. Po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řád správní) žalobce v podání doručeném dne 2. 6. 2022 zopakoval stručně některé žalobní důvody, odkázal opět na délku komunikace 15 metrů a předložil větší množství nedatovaných, především novějších fotografií dotčené lokality, které měly dokládat zánik komunikace.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve vyjádření odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí. Rovněž uvedl, že žalobní body se v podstatě shodují s odvolacími důvody, které vypořádal v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že účelová komunikace byla deklarována v dřívějším rozhodnutí, jež bylo přezkoumáno soudy, a proto z něho správní orgán mohl vycházet. Zdůraznil, že v přezkoumávaném rozhodnutí orgánu I. stupně byl vymezen dopravní koridor a tím bylo respektováno dřívější rozhodnutí o deklaraci komunikace. Taktéž odmítl námitku, že předmětná komunikace zanikla, neboť zdůraznil, že její charakter byl jednak posuzován v době, kdy byly překážky umístěny a za druhé, nelze akceptovat stav, kdy svévolným umístěním překážek jejich původce dosáhne toho, že nuceně omezí užívání této komunikace.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.) Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

IV.a Obecné zásady soudního přezkumu

10. Vzhledem k opakujícím se tvrzením žalobce soud na tomto místě považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13].

Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Rozsudky a další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na <http://www.nssoud.cz>.

11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

12. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné (stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu) na <http://nalus.usoud.cz>].

13. Soud pak ještě dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola a podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

IV.b Vymezení veřejně přístupné účelové komunikace

14. Ze shora nastíněných okolností případu, žalobních bodů a vyjádření žalovaného se podává, že podstatnou otázkou pro toto soudní řízení bude především posouzení, zda rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolených překážek na veřejně přístupné účelové komunikaci může obstát za situace, kdy komunikace byla deklarována dřívějším pravomocným rozhodnutím na pozemku vlastníka bez toho, aby její přesné určení (umístění) bylo vymezeno geometrickým plánem či alespoň podrobným nákresem pojatým do rozhodnutí silničního správního úřadu.

15. Z rozhodnutí Obecního úřadu Radiměř, tj. příslušného silničního správního úřadu ze dne 29. 8. 2014, č.j. 06931/14/RAD, jež nabylo právní moci dne 18. 2. 2015 a jež obstálo v přezkumu krajským soudem (rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2016, č.j. 52 A 15/2015-62), Nejvyšším správním soudem (rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, č.j. 4 As 83/2016-60) a Ústavním soudem (usnesení ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3974/16) se podává, že silniční správní úřad v samostatném řízení „určil, že **pozemní komunikace napojená na místní komunikaci p.č. XB KN, jejíž počátek je určen od okraje obecní komunikace p.č. XB směrem k nemovitosti čp. X X, st.p. XC, a nemovitosti čp. XB, vše v k.ú. X, nacházející se na pozemku p.č. XA KN k.ú. X, je veřejně přístupnou účelovou komunikací minimálně již od 1. 4. 1997.**“

16. Pro přehlednost a orientaci soud připojuje náhled katastrální mapy s vrstvou ortofoto, jež je přibližnou obdobou zákresu z místního šetření, založeného na č. listu 330 a 331 správního spisu.

[obrázek anonymizován]

17. Ve vztahu k dřívějšímu správnímu vymezení veřejně přístupné účelové komunikace soud v souladu s žalovaným uvádí, že správní orgány byly tímto dřívějším rozhodnutím silničního správního úřadu ze dne 29. 8. 2014 (nabylo právní moci dne 18. 2. 2015) vázány. Toto rozhodnutí spolu s rozhodnutím nadřízeného orgánu bylo nadto předmětem samostatného soudního přezkumu. Soud nyní toto rozhodnutí nepřezkoumává – viz závěrečná pasáž ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s. Pokud by však od rozhodnutí o vymezení komunikace uplynul relevantní časový okamžik, či došlo k zásadní změně (přístupových) okolností v lokalitě, bylo by na místě posoudit, zda pozemní komunikace nemohla zaniknout. Zde však rovněž správně žalovaný poukázal na to, že umístění překážek nemůže být považováno za ten správný a rozhodný impuls k tomu, aby bylo na místě uvažovat o tom, že pozemní komunikace není (v určitém rozsahu) užívána. Ve správním spise soud nedohledal jakýkoli podklad proto, aby mohl uzavřít, že pozemní komunikace zanikla z důvodu jejího neužívání, případně že existuje jiná možnost přístupu k nemovitosti čp. XA v X. Naopak již z žádosti o zahájení řízení o odstranění překážky datované dne 21. 9. 2017 a foto příloh se podává, že překážky jsou na komunikaci umístěny. Patrně byly umístěny již v květnu 2012 a v části přetrvaly dobu podání žádosti, přičemž v tomto mezidobí byla existence komunikace deklarována.

18. Z přezkumných rozhodnutí soudů – viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2016, č.j. 52 A 15/2015-62, rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, č.j. 4 As 83/2016-60 a usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3974/16 se podává, že soudy k námitkám žalobce správní rozhodnutí přezkoumávaly, avšak přezkum, vzhledem k podaným námitkám, nebyl veden k přesnému vymezení či polohovému určení veřejně přístupné účelové komunikace. Správní rozhodnutí byla přezkoumávána v rozsahu výroku správního orgánu I. stupně tak, jak je citován v bodě 15 shora.

19. Vzhledem ke slovnímu vymezení komunikace (viz bod 15 shora) a situaci na místě (viz mapka pod bodem 16 shora) lze konstatovat, že veřejně přístupná komunikace nebyla v podkladovém správním rozhodnutí vymezena geometrickým plánem či alespoň podrobným nákresem pojatým do rozhodnutí silničního správního úřadu. K polohovým poměrům soud dodává, že na základě plánu na čl. 330 správního spisu lze dovodit, že pozemek p.č. XA v k.ú. X je v nejužší části směřující k budově čp. XA široký maximálně 5,5 metru a u hranice s domem č.p. XA je šířka pruhu přibližně 6,5 metru.

IV.b.1 Určitost vymezení komunikace

20. Způsobem vymezení pozemní komunikace v obdobných případech se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval. V rozhodnutí ze dne 21. 7. 2016, č.j. 10 As 58/2015-68, bod 21 Nejvyšší správní soud konstatoval, že grafické vymezení (geometrický plán) hranic účelové komunikace jako součást rozhodnutí by bylo nejvhodnějším způsobem. Současně však přitakal dříve rozhodujícímu krajskému soudu a připustil, aby slovní vymezení bylo považováno za postačující za situace, kdy je při pohledu do katastrální mapy dostatečně určité

21. Shora uvedený závěr pro další použití tak bude i nadále otázkou úvahy opřené o reálnou situaci na místě, resp. o pohled do katastrální mapy. Grafické určení bude jistě nutné u rozsáhlejších pozemků či v případě, kdy by slovní popis nemohl poskytnout řádný

podklad ve smyslu určitého polohového vymezení komunikace. Rovněž k tomu lze doplnit, že případné slovní vymezení, tedy obvykle méně (polohově) určité, až na zcela zřejmé a jednoznačné situace, poskytne prostor pro další uvážení správního orgánu, a to za situace obdobné jako je v tomto řízení, kdy je třeba rozhodnutí o vymezení komunikace přenést do reality. Lze však správním orgánům přinejmenším doporučit, aby v obdobných případech při rozhodování o určení a vymezení pozemní komunikace využívaly grafické metody, které učiní součástí rozhodnutí, popř. je alespoň uvedou v odůvodnění rozhodnutí, které tvoří s výrokem rozhodnutím jeden celek.

22. V nyní souzené věci soud uzavírá, že rozhodnutí o určení pozemní komunikace považuje za dostatečně určité, a to též ve světle obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu I. stupně. Soud má totiž za to, že předmětný pruh pozemku p.č. XA v k.ú. X směřující k domu čp. XA, jež má šířku mezi 5,5 metru a 6,5 metru měl umožnit funkci přístupu k nemovitosti čp. XA osobním automobilem. Šířku koridoru pro osobní automobil správní orgány stanovily na 3 metry, je možno též hovořit o dalším prostoru umožňující manipulaci s předměty a běžný nástup a výstup z automobilu. Žalovaný rovněž v rozhodnutí na straně 7 vyložil, že i orgán I. stupně neměl za to, že pozemní komunikace se nachází na celém pruhu pozemku. Správní orgán postupoval restriktivně, minimalizoval tak zásah do práv žalobce, a při posuzování umístění překážek vycházel z přístupového koridoru o šířce 3 metry. Na uvedené úvaze soud nespatřuje jakékoli pochybení, a to za situace, kdy z nezpevněného povrchu komunikace (travní porost) nelze též vycházet jako z vodítka přesnějšího umístění komunikace.

23. Žalobce ve svých námitkách začasť opakuje argumentaci dřívějším rozhodnutím silničního správního úřadu ze dne 4. 2. 2010, argumentuje omezenou délkou komunikace na 15 metrů. První rozhodnutí však bylo zrušeno a nelze z něho jakkoli vycházet. Pokud totiž mělo mít určení pozemní komunikace jako obslužného příjezdu k domu čp. XA jistý smysl, nebylo důvodu toto omezit toliko na 15 metrů. Z nákresu a katastrální mapy s měřítkem na čl. 330 správního spisu se podává, že délka pruhu pozemku p.č. XA končícího u pozemku p.č. XC oboje v k.ú. X, na němž je umístěna stavba domu čp. XA, činí přibližně 25 metrů.

24. Soud tak nepřisvědčuje žalobci, že by skutkový stav, co do vyložení umístění veřejně přístupné účelové komunikace byl nesprávně či nedostatečně zjištěn. Správní orgán I. stupně mimo jiné postupoval na základě dříve vydaného aktuálního rozhodnutí, učinil šetření na místě samém (stav byl zaznamenán do nákresu) a též se seznámil s charakterem a umístěním pevných překážek.

IV.c Umístění překážek

25. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí se podává, že na dotčený pruh pozemku p.č. XA v k.ú. X směřující k domu čp. XA bylo umístěno větší množství překážek. Jednalo se o nikoli dočasně umístěné větve z pokáceného stromu, kupu písku, navozenou hlínu a dva pruhy pletivového plotu neseného kovovými sloupky. Z fotodokumentace ve správním spise lze vyčíst, že překážky byly patrně umístěny tak, aby znesnadnily přístup k domu čp. XA, což plyne jak z umístění pletivového plotu, jehož umístění je faktickým popřením funkce účelové komunikace jako komunikace umožňující spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků.

26. Soud nemíní nadále spekulovat o záměrech a účelu umístění jednotlivých překážek. Lze v určité části teoreticky souhlasit s žalobcem, že například, pokud by se jednalo jen o umístění překážky spočívající v hromadě navezené hlíny (dle nákresu umístěná podle pozemku p.č. XD k.ú. X), nemusel by být učiněn závěr o nutnosti jejího odstranění, neboť by snad byl patrně zachován užitečný přístup k domu čp. XA. I tak má soud za to, že její umístění je spíše projevem šikany vlastníka pozemku, než čehokoli jiného. Jelikož se při rozhodování správních orgánů jednalo o situaci více umístěných překážek v jednom období, resp. o výsledek postupného umísťování překážek, nebylo na místě hodnotit každou z překážek (větvě, kupa hlíny a písek) samostatně. Umístěné oplocení, kupu písku i větvě soud z důvodu jejich rozsahu a umístění jednoznačně považuje za překážky narušující smysl a funkci účelové komunikace, a to i pokud by byly umístěny samy každá sama o sobě.

27. Žalobce v žalobě též stručně namítl, že žalovaný se v rozhodnutí nezabýval námitkou vlastnictví domnělých překážek. Současně však netvrdil, že překážky jsou ve vlastnictví jiných osob než je žalobce či K. W. Pouze zmínil, že stavbu (blíže neurčeného) plotu požadoval jiný stavebník. Z celého správního spisu, kde jsou mimo jiné citované sousedské rozbroje, i z postoje žalobce a K. W. lze dovodit, že překážky byly umístěny za jejich přičinění. V žádosti V. Š. ze dne 21. 9. 2017 je uvedeno tvrzení, že překážky umístil žalobce, což je doloženo i fotografiemi, na kterých je zachycena osoba vyklápějící z ručního kolečka sypký materiál. Žalobce se k uvedeným tvrzením v průběhu správního řízení nevyjadřoval, přičemž z jeho „obran“ lze implicitně dovodit, že umístění překážek brání (schvaluje), nespatřuje v nich jakékoli potíže a bere se za ně. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nereagoval na uvedenou námitku, soud toto nepovažuje za tak vážné pochybení, které by mohlo jakkoli zasáhnout do práv žalobce. V kontextu všech učiněných skutkových zjištění a z průběhu dlouhotrvajícího správního řízení se podává, že vlastníkem překážek ve smyslu § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích je s největší mírou pravděpodobnosti právě žalobce. Případný jiný stav v průběhu správního řízení před orgánem I. stupně žalobce nijak neuváděl a ani fakticky nebrojil proti tvrzením žadatelky V. Š. o tom, že překážky umístil on. Nelze proto klást správním orgánům k tíži neprovedení úvahy a vyhodnocení o vlastnictví překážek za situace, kdy tato otázka nebyla v řízení nadnesena, a o původci umístění překážek nebylo po celé řízení jakýchkoli pochyb.

IV.d Ostatní námitky a tvrzení

28. Žalobce spolu se svými podáními předkládal větší množství fotodokumentace z dotčeného místa, kterými se jal dokládat své tvrzení, že veřejně přístupná účelová komunikace již zanikla. Soud předně uvádí, že fotografie nebyly jakkoli datovány, soud by z nich nemohl učinit jakékoli konkrétní zjištění. Proto dokazování fotografiemi nebylo třeba provádět. Soud napadené rozhodnutí přezkoumává k datu jeho vydání, resp. k datu vydání rozhodnutí I. stupně, kdy správní orgány k datu vydání rozhodnutí musel učinit jak úvahu o existenci komunikace, tak aktuální úvahu o umístěných překážkách. Soud taktéž již shora zmínil správný názor žalovaného, že komunikace nemohla bez dalšího zaniknout tím, že na ní byly umístěny překážky, které znemožnily či podstatně omezily její využívání.

29. Soud podotýká, že ochrana obecného užívání komunikace úzce souvisí s ochranou vlastnických a jiných soukromých práv těchto uživatelů, zároveň ovšem dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu není právě pro veřejnoprávní charakter institutu obecného užívání dána pravomoc soudů rozhodujících v občanském soudním řízení.

30. Soud nedává za pravdu námitkám žalobce v tom, že nebyl minimalizován zásah do jeho vlastnického práva. Již shora soud uvedl s odkazem na napadené rozhodnutí, že veřejně přístupná účelová komunikace se nenachází nutně na celém pásu pozemku p.č. XA v k.ú. X, ale (nejen) pro účely posouzení umístění a odstranění překážek bylo uvažováno o koridoru o šířce 3 metry pro osobní automobil. Pruh o šíři 3 metry při daném sklonu a povrchu užívání pozemku jako účelové komunikace umožňují. Uvažovaná šíře koridoru odpovídá minimální šíři pruhu vozovky dle silničního zákona.

31. Na straně tři žaloby žalobce bez bližšího odůvodnění jen s odkazem na poznámku o historickém stavu uvedl, že existuje značná pochybnost o nepodjatosti a nestrannosti oprávněné úřední osoby dr. Š. Na takto blíže nepodloženou námitku nemůže soud nijak blíže reagovat. Z obsahu správního spisu ani z obsahu napadeného rozhodnutí soud nezjistil jakékoli bližší okolnosti svědčící pochybnostem o nepodjatosti JUDr. D. Š. Soud naopak poznamenává, že obsah správního spisu svědčí o vleklém a neutěšeném sousedském sporu, jenž se v této věci projevil překážkami úmyslně umístěnými na pozemní komunikaci, která existuje a byla též v minulosti deklarována rozhodnutím silničního správního úřadu. Je potom logické, že řízení před správními orgány a následné rozhodnutí může vyústit v uložení odstranění překážek.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud námitkám žalobce nepřisvědčil. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Žalobce nebyl na svých právech postupem žalovaného nikterak zkrácen.

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. září 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu